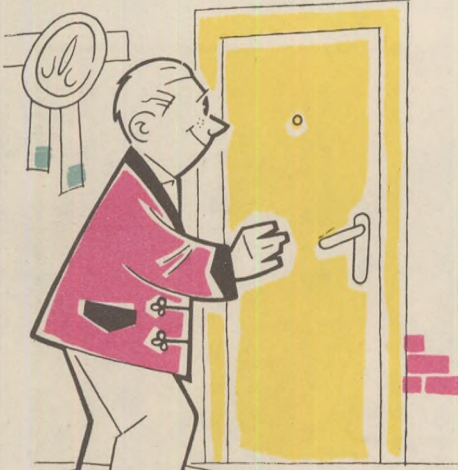
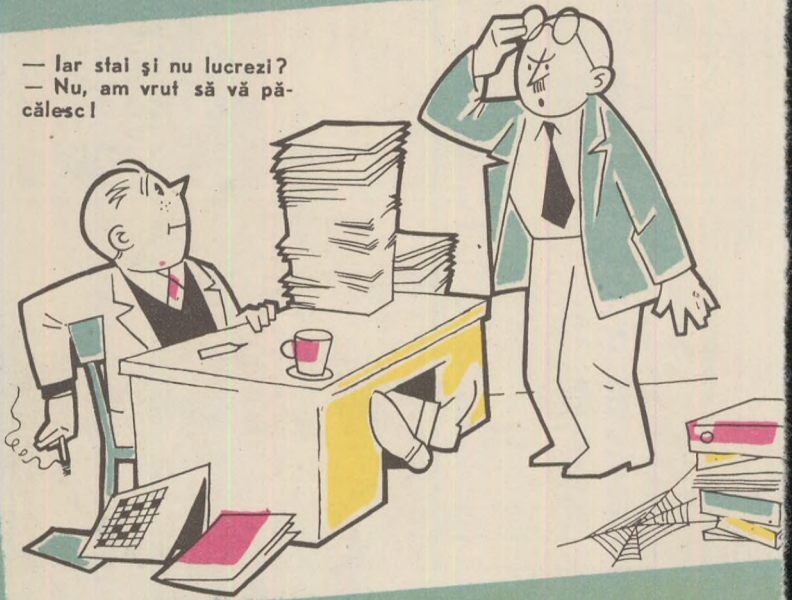

**Este s
păc**

— Iar stai și nu lucrezi?
— Nu, am vrut să vă pă-
călesc!

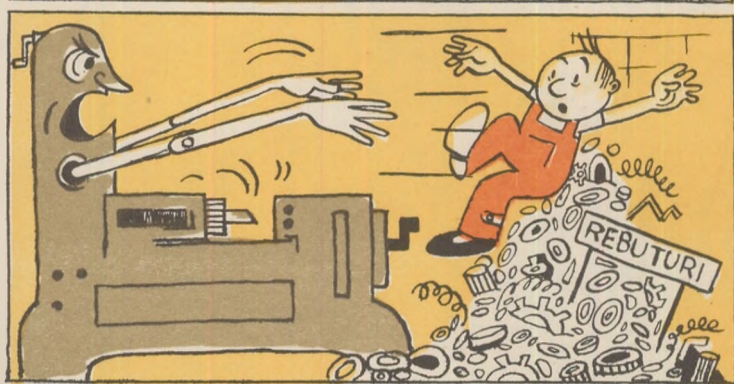
— Cine e?
— Am venit de la
I. L. L. să reparăm!

— Ași, e păcăleală!

— Hei, tovarășe! Restul!!!

NO

Desen de Adrian Andronic

Desen de I. Davidescu

PREGĂTIRI DE PRIMĂVARĂ

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ECE ANI
E APARIȚIE,
ECE SĂGETI
REPT LA ȚINTĂ!

Cine l-a adus la noi pe inginerul Chițu, merită un premiu. Cine însă l-a luat de la noi, merită două. Unul, pentru că în locul inginerului Chițu a venit inginerul Clăbuc, zis Cap Universal. Al doilea, pentru că, pe lângă inginerul Clăbuc, am venit și eu, ca să-l ajut. Eu, vă spun drept, am fost mai întâi impiegat, pe urmă arhivar, planificator, achizitor, registru, administrator și calculator, dar ajutor de inginer n-am fost niciodată. Mă pricep la tehnică exact cât vă pricepeți dumneavoastră la vaccinată balene împotriva sterilității. De aceea, la început, socotisem că cel care m-a trimis pe lângă inginerul Clăbuc trebuie să fie vreun dușman de-al lui, care vroia să-i facă un rău. Pe urmă însă, am aflat că însuși inginerul Clăbuc m-a ales.

— N-am nevoie de specialiști care se amestecă peste capul meu, mi-a spus el. Mie îmi trebuie un băiat dezghețat, care să-mi țină lucrările de secretariat.

Chiar a doua zi, inginerul meu începu proiectarea unui agregat, pe care în curând fabrica noastră îl va produce în serie. A luat o hîrtie cât un cearșaf și a început să deseneze. Cînd a terminat-o, a luat alta. Pe urmă încă una, și apoi iarăși alta. În cîteva zile, biroul nostru arăta ca o spălătorie cu rufe puse la uscat. E uimitor cât poate să deseneze un inginer. Un statistician ar socoti numaidecît că liniile desenate de el într-o săptămînă au lungimea exact de două ori distanța dintre Sidney și Honolulu. Dar eu nu sînt statistician. Eu stau lângă inginerul meu ca să învăț din meseria lui și să-l ajut. Lîngă el, eu execut mici lucrări auxiliare, dar importante, ca: așezarea cearșafurilor pe planșetă, ascuțirea creioanelor, destuparea sticlulețelor de tuș, dezdoirea pionezelor indoite și alte lucrări de secretariat.

Într-o zi, toate aceste lucrări au fost întrerupte, iar cearșafurile au fost adunate, împăturite ca la lenjerie, îndosariate, cusute și legate.

— *Alea jacta est!* îmi vorbi inginerul Clăbuc într-o limbă necunoscută. Bucură-te, băiatule, am dat lovitura!

— Ce fel de lovitură? am biiguit eu, în totală necunoștință de cauză.

— Beethoven, m-a lămurit el, a dat lovitura cînd a compus simfonia a noua, Rafael a dat lovitura cînd a pictat Madona Sixtină, iar Leonardo da Vinci cînd a creat-o pe Gioconda. Acum, a sosit și rîndul nostru. Înțelegi?

— Nu înțeleg. Eu v-am spus de la început că sînt slab la tehnică. Mie, ca să înțeleg, trebuie să mi se explice la nivel de popularizare.

— Agregatul e Gioconda noastră, a mea și a dumitale, mi-a tălmăcit șeful. Dacă într-adevăr am dat lovitura cu agregatul, nouă nu ne mai rămîne decît să stăm și să așteptăm. Vom primi felicitări. Directorul va veni să ne dea cîte o primă, mie una mai mare și dumitale una mai mică. Fotografia noastră va apărea pe panoul de onoare. Vor veni ziaristii. Numele nostru va apărea în ziare. Va fi

auzit la cinematograful, la radio, la televiziune...

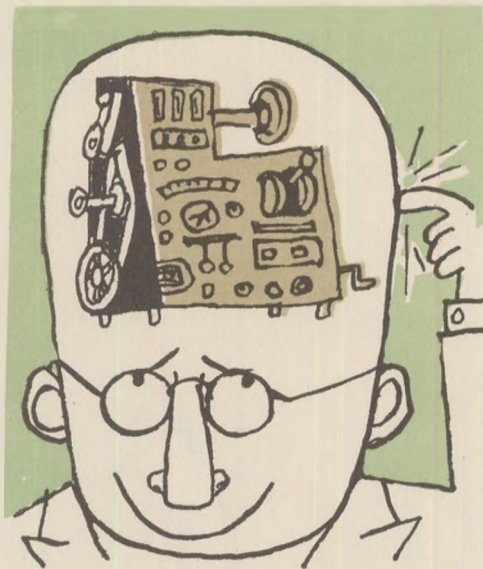
Dar gloria cea mare nu ni s-a tras nici de la radio, nici de la cinematograful. Gloria cea mare ni s-a tras de la expoziția de mașini. A fost un adevărat triumf. Agregatul nostru a fost expus în pavilionul nr. 1. Alături, inginerul Clăbuc dădea explicații vizitatorilor. Și vizitatorii, ca vrăjiți, sorbeau vorbele din gura lui. La nici un alt exponat nu se înghesuia atîta lume, ca la al nostru. Peste tot auzai glasuri pline de admirație:

— Cine l-a făcut?
— Ingerul Clăbuc.
— Și Petrescu, ajutorul lui! adăugam eu.

Într-o dimineață, la ușa biroului nostru se prezentă un tînăr. Vroia să vorbească cu inginerul.

— În ce chestiune? am întrebat.
— Într-o chestiune tehnică.
— În ce chestiune tehnică?

E momentul să spun că, între timp, am mai început să fac și eu cunoștință cu tehnica. Lucrez de un an pe lângă inginerul Clăbuc, care e un as al tehnicii. Și tehnica e ca gripa: nu se poate să nu te molipsești, dacă stai lîngă un inginer.

În două cuvinte, tînărul mi-a explicat că agregatul nostru s-ar putea îmbunătăți, dacă i-am mai simplificat mecanismul de comandă. Am dat fuga la șeful meu.

— Evrika! am strigat. Se poate simplifica mecanismul de comandă.

M-a privit cu un aer, parcă i-aș fi spus că se poate tăia coada cometei Encke.

— De ce să-l simplificăm?
— Ca să fie mai simplu.

— Tovarășe — zice — ce fel de simplu e ăsta, dacă trebuie să-ți complici existența, ca să te apuci să-l simplifici? Simplu este dacă nu te legi la cap cînd nu te doare și-l lași așa cum este.

L-am lăsat așa cum este, dar la următoarea expoziție de mașini s-a produs ceva neașteptat: lovitura noastră a primit o contralovitură. O fabrică din provincie a expus un agregat ca al nostru. Adică, nu chiar ca al nostru: cu dispozitivul de comandă simplificat. De aceea, agregatul nostru a fost, de rîndul acesta, expus în pavilionul nr. 2, ceea ce de altfel nu are prea mare importanță, pentru că, oricum în jurul lui se aduna lume mai puțină, dat fiind că unii îl mai văzuseră și rîndul trecut.

Cînd m-am întors la fabrică, în anticamera inginerului aștepta un tehnician.

— Am o propunere în legătură cu mecanismul de transmisie, mi-a spus el. În locul celor două roți dințate mici, se poate pune una mai mare. Reducem prețul.

Nu zic nici da, nici ba. Alerg la inginer și-i explic despre ce este vorba. Zice:

— Dumneata ai văzut portretul Giocondei?

— În reproduceri.
— Tot în reproduceri l-am văzut și eu.

Ei bine, ce-ai zice ca, după ce a făcut-o Leonardo așa cum a făcut-o, să vină un oarecare tînăr, să-i simplifice cele două sprîncene și să-i pună în loc una mare de la ochiul stîng la cel drept?

M-a convins. Se cunoaște cine se pricepe la tehnică! De ce se amestecă unii unde nu le fierbe Gioconda? Ies în anticameră la vizitatorul meu.

— Ei? zice.
— Aș! zic.
— Cum? zice.
— Dumneata ai văzut-o pe Gioconda?
— Nul zice.

— Păi, dacă n-ai văzut-o — zic — atunci ce te amesteci la agregate? Eu unul, atîta îți spun: să te ferească Dumnezeu să vină careva și, în loc de două sprîncene scurte, să-ți pună una mai lungă!

A fost o explicație tehnică scurtă, dar convingătoare. Interlocutorul meu n-a spus nimic. M-a privit speriat și a fugit. Mi-am mai adus însă aminte de el la următoarea expoziție tehnică, unde o altă fabrică din provincie a expus un agregat cu mecanismul de transmisie mult simplificat. Se vede că, între timp, le-a venit și lor ideea. Agregatul nostru a fost expus în pavilionul nr. 3. La expoziția din anul următor, însă, agregatul nostru a trebuit să treacă în pavilionul nr. 4, pentru că în celelalte pavilioane erau expuse mașini mai moderne și mai perfecționate. A mai trecut un an și s-a propus să trecem în pavilionul nr. 5, iar în anul care a urmat s-a propus să trecem în pavilionul nr. 6. Dar în anul următor, nimeni n-a mai îndrăznit să propună să trecem și în pavilionul nr. 7, deoarece expoziția are numai șase pavilioane. În schimb, are o magazie mare pentru exponatele respinse. Acolo, în magazie, stă agregatul nostru. Lîngă agregat, stă inginerul Clăbuc. Lîngă inginer, stau eu.

— Avem comenzi tot mai puține, îmi spune el sincer. Nu mai merge. Trebuie să ne gîndim la o altă lovitură. Eu mă voi gîndi, iar dumneata, Petrescule, mă vei ajuta.

Carevașăzică să ne gîndim la altă lovitură. Că lovitura asta pe care am dat-o acum, și fabrica nu mai primește comenzi, nu ne ajunge. Și vrea să-l ajut.

Dau din cap în semn că-l voi ajuta. Mai ales că l-au ajutat și muncitorii și conducerea în plinara de producție care a avut loc ieri. Și inginerul meu nu arăta el ca la expoziție, dar sînt sigur că acum va proiecta un agregat nou, perfecționat, modernizat și simplificat, mai ieftin și mai bun decît toate celelalte. Simt de pe acum că vom realiza ceva grandios. Simt de pe acum că vom da o mare lovitură. Simt că va fi o adevărată Giocondă a noastră!

Desen de Gh. Chiriac

DIRECTORUL CĂTRE PICTOR: — L-ai scris pe „N” pe dos și știi doar cît în la marca fabricii..

DISPENSARUL DE COPII
DIN COM. BILCIUREȘTI
RAIONUL PLOEȘTI
CABINETUL MEDICULUI
BRUMUȘESCU ILEANA

INSTRUCȚIUNI

pentru copiii din localitate

1. Ce trebuie să știe orice copil

Orice copil trebuie să știe că, în caz de boală, să nu se ducă la doctor. În caz de boală să se ducă la dispensar. Menționăm că a te duce la doctor și a te duce la dispensar nu este același lucru, deoarece, în cazul de față, dacă te duci la doctor nu găsești acolo dispensarul, și dacă te duci la dispensar nu găsești acolo doctorul.

2. Ce găsești la dispensar, în locul doctorului

La dispensar găsești un telefon. La acest telefon, poți să chemi doctorul, de urgență, la orice oră, de dimineață până seara. Dacă vrei, poți să-l chemi și noaptea, că tot nu vine.

3. La ce e bun telefonul de la dispensar

Telefonul e bun pentru copii: prin telefon, orice copil poate căpăta din partea medicului asistență gratuită. Prin telefon, dr. Brumușescu Ileana dă orice fel de diagnostic și rețetă.

4. Cum se dau consultații unui copil bolnav de plămâni

Copilul ia microfonul telefonului, îl așază pe spate și spune „treizeci și trei“. Dacă vrea, poate spune și altceva, pentru că doctorul tot nu-l ascultă cu atenție.

5. Cum se dau consultații unui copil bolnav de stomac

Cum se dau consultații unui copil bolnav de stomac, nu știm.

6. Cum se dau alte consultații

Alte consultații nu se dau.

7. Ce trebuie să facă bolnavii

Bolnavii trebuie să se facă sănătoși. Dacă nu, ei sînt rugați să nu se amestece în treburile medicului, pentru că nici medicul nu se amestecă în treburile lor.

8. Ce trebuie să facă medicul

Medicul trebuie să facă pe mortu-n păpușoi, ori de cîte ori e nevoie de el la dispensar. În felul acesta, dispensarul stă perfect fără medic.

Să n-ajungă medicul să stea fără dispensar! (NR)
semnat

Dr. Brumușescu Ileana

p. conf., P. LUDMILA

A N U N Ţ

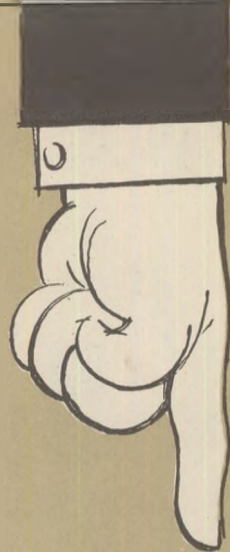
Direcțiunea regională silvică Pitești caută urgent spre angajare

MELCI DE CURSĂ LUNGĂ,

necesari pentru expedierea urgentă a răspunsurilor la sezișările presei. Se primesc melci pur sînge, melci de trap și melci de galop.

Direcțiunea regretă că, nedispunînd pînă în prezent de melci, a trebuit să expedieze răspunsul la sezișarea revistei „Urzica“ nr. 14355, din 30 septembrie 1958, cu alte mijloace de locomoție, mai puțin rapide, care nu au reușit încă să parcurgă distanța Pitești—București în timpul scurt de numai 7 (șapte) luni de zile. Pe viitor, odată cu angajarea hergheliei de melci, viteza de trafic a corespondenței se va mări considerabil.

N.B. Nu se primesc spre angajare decît melci serioși, avînd domiciliul stabil, cu locuința în orașul Pitești.

Desen de A. Poch

Scrisoare electrică

Draga mea,

Să trecem fără milă peste introducere. Știi doar că este vorba tot de indoiala ta asupra trăinicieii și calității superioare a sentimentului ce ți-l nutresc. Ți-aduci aminte de cîte ori îmi spuneai:

— Ah, Pompile! Cum mă indoiesc eu de tine! La primul vinticel, dragostea ta va zbura ca puful de păpădie, sau alte comparații din Botanică.

Ei bine, norocul a făcut să-ți pot dovedi că sînt în stare să trec prin mari pericole, în care îmi risc chiar viața, ca să vin să te văd.

Iată despre ce este vorba: deunăzi, cînd veneam la întîlnirea la care tu ai lipsit, dau să mă sui în troleibus, apuc cu energie bara și mă simt străbătut de un fior. Dar nu un fior care îmi străbătea numai inima, ca de obicei, ci unul care mi-a străbătut toată ființa.

Zic: — Ah, cît de îndrăgostit trebuie să fiu!

În spatele meu însă, un altul ținea aceeași bară cu mina, în vreme ce era scuturat de asemeni de un fior. Mă gîndesc: — N-o fi și la el fiorul dragostei! Ce, ăsta-i troleibusul îndrăgostitilor? Lui, săracul, i-o fi rău! O fi avînd friguri... Și cum știi că eu muncesc pe linie de Cruce Roșie, zic:

— Vreți cumva o chinină?

— Nu! Vreau un izolir-band!

Atunci m-am interesat și eu: era un curent electric.

Imediat m-am gîndit la tine și mi-am simțit sufletul ca un dublu-ștecher. Eram fericit. Puteam în sfîrșit să-ți jur că pentru tine eram gata să trec prin orice. Înțelegi, tu? Nu mai aveai de ce să te indoiești de țîria dragostei mele: era un sentiment de înaltă tensiune.

Dar tocmai cînd eram în al nouălea cer (să nu cobesc, că într-adevăr era să fiu...) taxatorul m-a liniștit:

— Nu vă fie frică! Știm că bara curentează, dar s-a calculat: e un curent la care onul rezistă...

Asta a mai umbrit puțin fericirea și mindria mea.

Aș fi vrut ca pericolul să fie mai mare, dar în lipsă de altceva e bun și ăsta.

De atunci caut mereu troleibuse care să curenteze.

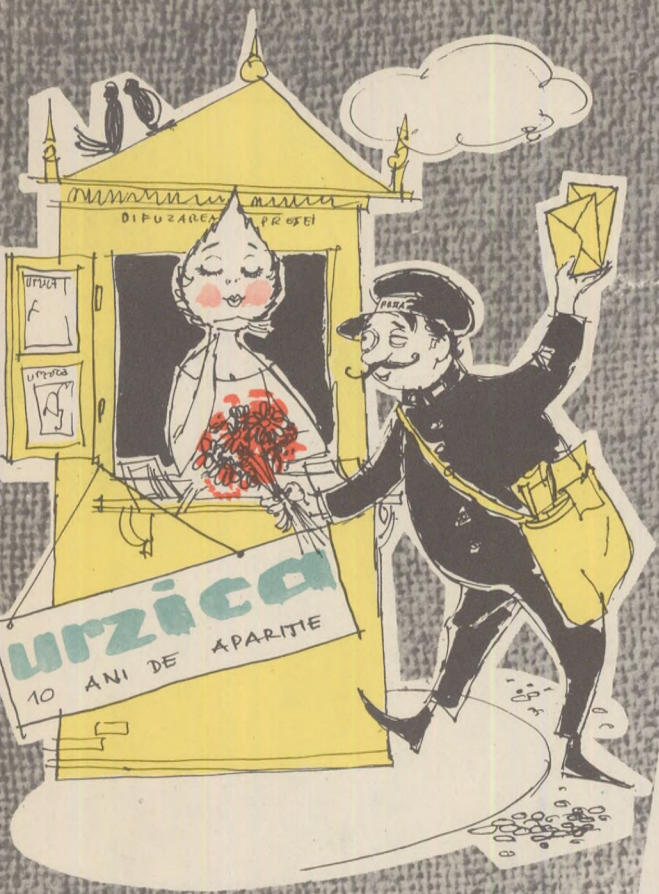
Și cînd dau de cele bine izolate, nu mă dau bătut și le las să treacă: eu fără curent nu mai vin la întîlnire.

Iar tu să fii pregătită oricînd; la fiecare troleibus care curentează, te voi chema să te țin de mină, în timp ce țin bara. În felul acesta o să fim străbătuți amîndoi de același fior și o să-ți dai seama și tu că eu sînt un om serios și te iubesc continuu, nu alternativ.

Te îmbrățișez cu înaltă frecvență,
Pompil

(P. conf. FRED FIREA)

LA A 10-A

REVISTELE
DE SATIRĂ ȘI UMOR
SALUTĂ
„URZICA“

ANIVERSARE A „URZICII“

M A N H U A
PEKIN

S Z P I L K I
VARŞOVIA

E U L E N S P I E G E L
BERLIN

H O S T E N I
TIRANA

L U D A S M A T Y I
BUDAPESTA

În sfârșit, are și el o inițiativă!

Desen de Adrian Lucaci

Desen de C. Cazacu

— Strașnic, ce zici?
 — ... și cărțile?
 — Trebuie să facem și economii!

NOUL COLUMB

Toți descoperitorii de pământuri
 au navigat în cele patru vânturi.
 Dar el n-a învârtit nicicând timona,
 nu s-a-mbătat în port la Barcelona,
 n-a inspirat aromele sărate,
 nu are nici sirene tatuante,
 nu-i lup de mare, crunt, cu pumn de plumb,
 n-a navigat! E totuși un Columb.
 Un om obișnuit, mărunt de stat,
 ce-și scrie rostul vieții lui la sat.
 Dar îndrăzneț cum e, și visător —
 așa cum e un descoperitor —
 s-a luat la trîntă aprigă cu apa.
 Cu motopompa, îtrnăcopul, sapa,
 el întocmește-o nouă geografie;
 și-n locul unde harta — de-o veție —
 cu unghiuri mici o mlaștină înscrie,
 el colorează-n verde o cîmpie.

Și-așa, pierdut în lanul de porumb,
 mărunt cum pare, e un nou Columb.

VIOREL BURLACU

DIALOG

A z i

— Vă rog, în biroul acesta lucrează
 tovarășul redactor Cutărescu?

— Da!

— Chiar dumneavoastră sinteți?

— Da!

— Oooo, tovarășe redactor, ce bine-mi
 pare că v-am găsit! Îmi dați voie: conta-
 bil Stamate! Tovarășe redactor, am venit
 special să vă cunosc și să vă felicit!

— Pentru ce, frate?

— Pentru schița care v-a apărut ieri!
 Formidabilă! Excepțională! Extraordi-
 nară! Vă spun sincer, sînt coplesit!

— Zău? Ce vorbești, tovarășe? Dar stai
 jos, de ce nu iei loc?

— Mulțumesc, mulțumesc...

— Și, ce spuneai?

— De schiță! Uite, am stat ieri cu
 nevasta și cu socrii mei și eu am citit-o
 cu glas tare! Ei bine, ne prăpădeam de
 ris! Cîtă vervă! Ce umor! Ce conținut!
 Vă spun drept, nevasta a tăiat schița din
 gazetă și o păstrează!

— Nu vorbi!

— Vă jur! Și ce e mai important, nimic
 vulgar, nimic de prisos, totul scris cu
 măiestrie, cu talent! Vă spun drept, am
 simțit nevoia să vin să vă cunosc și să vă
 strîng mîna!

— Ce vorbești, tovarășe? Să știi că
 mă bucur! Fumezi? Servește!

— A, nu, mulțumesc, eu nu fumez decît
 „Unirea” cu filtru!

— Nu face nimic! Un moment!... Tova-
 rășe curier, adu-mi, te rog, un pachet „Uni-
 rea” cu filtru... Așa!... Și zi, ți-a plăcut?

— La culme! Eu de altfel sînt un mare
 admirator al dumneavoastră! Vă urmă-
 resc de ani de zile! Fiecare articol al dum-
 neavoastră e pentru mine o sărbătoare!

— Ei tac!

— Daaa!... Păi, am acasă trei dosare

- Tovarășe agronom, a venit primăvara, ce mai așteptăm?...
- Să confirme secția agricolă rațională venirea ei!...

Desen de H. Guttman

LOCATARUL DE LA ETAJUL al III-lea: - Ce paradoxal! În bloc sînt la... înălțime și aici pe ultimul loc!...

Desen de L. Darian

URI DE AZI PE MÎINE

numai cu schițele dumneavoastră! De altfel eu demult am vrut să vin să vă felicit, dar n-am îndrăznit...

- Ei, de ce, frate, se poate? Doar nu sînt un zeu...

- Ba sînteți, pentru mine și toată familia mea sînteți!...

- Ei, lasă, mai sînt și alții care...

- Ba nu mai sînt, tovarășe... Ne aude cineva?

- Nu!

- Atunci pot să vă spun, dar să nu mă divulgăți: sînteți singurul! Unicul! Ceilalți, apă de ploaie! Vax! Amatori! Diletanți!

- Ia stai, frate, poate bei o cafea! O vrei mai dulce, mai amară, cum să fie?

- A, nu, vă rog...

- Ba, te rog! Alo, tovarășă Marioara! Două cafele, te rog!... Așa!... Și ce spuneai de ceilalți?

- Apă de ploaie!

- Mai ia o țigară! Și, zi așa?

- Daaa!... Vax! Nici nu se compară! Alt nivel! Altă clasă! Alt condei!...

- Uite, și n-am trimis după fursecuri!... Tovarășe curier! Două sute grame fursecuri! Repede... Buuuun! Și care va să zică, alt condei!

- Exact! Ei, dar parcă dumneavoastră nu știți? Sînteți mare și gata! Asta-i... Eu am vrut doar să vă cunosc, să vă felicit și să vă asigur de toată admirația mea!

- Mai vino, tovarășe, mai vino! Că mie, o critică din asta, ascuțită, îmi ajută! Și te rog să fii totdeauna ca și azi, fără milă!

- Sigur, tovarășe, eu sînt sincer! Ce-i în gușă și-n căpușă! Acum vă salut și... ah... era să uit!

- Ce?

- Știți, eu sînt contabil, dar în timpul liber mă mai distrez și eu...

- Sigur, un teatru, un cinema... Vrei să dau un telefon la...

- A, nu! Spuneamcă mă distrez! Adică mai scriu și eu...

- Scrii?

- Da, acu' la bătrînețe! Și am adus și eu o mică încercare!

- Încercare?

- Da! O schiță! Asta-i! Ei, n-o fi ea ca a dumneavoastră, dar poate o citiți, poate vă place și poate o publicați.

- Hm... da...

- Să v-o las?

- Păi... hm... las-o... sigur...

- Și vă rog, cînd să vin după răspuns?

- Mîine la aceeași oră...

- Bine! Atunci vin mîine! Vă salut și încă o dată vă felicit, vă asigur de toată admirația mea și vă rog s-o citiți!...

Mîine

- Ați citit-o, tovarășe redactor?

- Ce?... A, dumneata! Schița! Da, am citit-o! Ia loc!

- Și... v-a plăcut?

- Uite, vezi dumneata... Nu e rău scrisă, dar problema, știi... e cam minoră... Șase pagini pentru că liftul n-a mers o jumătate de oră... E prea mult... pentru prea puțin... Vezi, eu...

- O mai scurtez.

- Da, o mai scurtezi... sigur... dar, cum să-ți spun... Nu prea are haz...

- N-are?

- N-are...

- Ei, parcă nu mai apar ele și altele fără haz?

- Da... dar... știi... Pe ici, pe colo, tot mai au ceva... Asta... n-are nimic...

- Ei, lăsați, n-o luați chiar așa... Parcă a dumneavoastră, fie vorba între noi, avea mai mult?

- Cum, frate, dar spuneai că v-ați prăpădit...

- Eh! Vorba vine... Ne-am prăpădit... Socru-meu a adormit... și nevastă-mea căscaaa... mamă, mamă...

- Dar spuneai că a tăiat-o și o păstrează...

- O păstrează, că erau pe dos sfaturi gospodărești... Așa că vedeți... Eu spun s-o mai citiți pe asta... că poate...

- Dar e slabă, frate, zău, e foarte slabă!

- Dar ale dumitale cum crezi că sînt, tovarășe? Crezi că-s mai bune? Acuma, gata, crezi că numai dumneata poți să scrii și alții deloc?

- Păi, spuneai...

- Ce spuneam? Să fim serioși! O mai nimeresci și dumneata o dată la doi ani, dar o mai nimeresc și alții! Vă rog să-mi dați schița!... Mulțumesc! Mai știu și alții să scrie...

- Bine, omule, dar ieri... Ce-i, tovarășă Marioara? Ce cafele? Cine ți-a cerut cafele?... Și ce-i dacă ți-am cerut ieri?... Lasă-mă, tovarășă, în pace că aici nu-i cafenea! Cum? Ce țigări?... Am țigări, tovarășă, eu fumez „Carpați“! Nu, nici un fel de fursecuri! Lasă-mă!... Și ce spuneai, tovarășe contabil?

- Nu spuneam nimic! Bună ziua!

Poimîine

- Vă rog, dumneavoastră sînteți tovarășul redactor Cutărescu?

- Eu!

- Îmi dați voie: Popescu, student. Vreau să vă spun că am citit schița dumneavoastră de alaltăieri și...

- Frate, dacă ai adus ceva, dă încoace și las-o baltă!

- Dar n-am adus nimic! Vroiam să vă spun că noi în cenaclu am considerat-o slăbuță, că ați scris altele mai bune și e păcat! De altfel, în ultimul timp le cam dați peste cap și...

- Marioaroooo! Cafele!

SADI RUDEANU

DIN ZONA DOLARULUI

De-ale lor

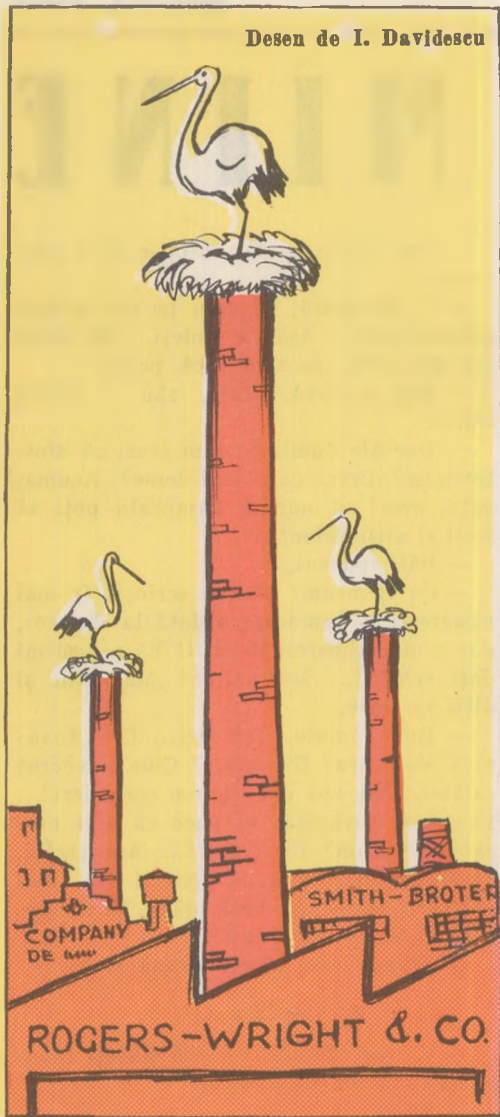
Otto Skorzeny, ofițerul S.S. care l-a răpit pe Mussolini din închisoare în 1945, a propus unei case de filme vest-germane lurnarea acestui episod.

*De vor primi oferta sa,
In film și el va apărea.
Doar ce-i pretinzi unui actor?
Intii, să fie... răpitor!*

Datorită poziției șubrede a tronului său, prințul Rainier al Monaco-ului și-a asumat rolul de dictator.

*Și în timp ce guvernează
Din tripou-i, plin de frică,
Pe o carte el mizează.
Dar știți ce-l așteaptă? Pică!*

V. D. Popa

POVESTE OCCIDENTALĂ

DIN ZONA DOLARULUI

PROFEȚI GERMANI DE IERI ȘI DE AZI

Repetatele inițiative sovietice în vederea reglementării problemei Berlinului occidental și a încheierii tratatului de pace cu Germania au creat, în întreaga lume, un curent de opinie din ce în ce mai puternic în favoarea tratatelor, a soluțiilor pașnice.

În mijlocul acestei evoluții îmbucurătoare a lucrurilor, un singur om a rămas rigid: cancelarul Adenauer!... D. Adenauer nu dorește tratative și nu dorește încheierea tratatului de pace. Atunci, ce dorește d. Adenauer? — s-ar putea pune întrebarea. Care sînt gândurile și intențiile sale?

Spune-mi cu cine te aduni ca să-ți spun cine ești, — zice o vorbă veche. D. Adenauer „s-a adunat“ cu vreo 5000 de foști gradați SS, pe care i-a reintegrat în cadrele noului Wehrmacht de la Bonn, cu vreo 600 de judecători nazisti pe care i-a repus „în drept“ în republica d-sale, cu nenumărați diplomați, generali și mareșali, bancheri, spioni, financiari, teroriști, industriași, experți, escroci, clerici, fuehreri și fuehrerași, moșteniți de la răposatul cancelar înaintaș, cunoscut sub numele de Adolf Hitler, pe care, scoțindu-i din diferite pușcării, pivnițe, lăzi de gunoi, mînăstiri și lupanare, i-a reconstituit în chip de oameni, de șefi, de foruri și autorități în Republica Federală. Grație acestui complex și „încercat“ aparat, reconstituit și pus în acțiune, cu Speidel și Kesselring în față și Krupp în dos, gândurile cancelarului au început să capete, unul după altul, întruchipări reale, Wehrmachtul a fost pus pe picioare și înarmat pînă-n dinți (inclusiv dinți atomici!). A ur-

mat, la scurte intervale, interzicerea partidului comunist și ridicarea interdicției partidului nazist. Și toate celelalte, binecunoscute... O serie întreagă de formații, grupări, mișcări, asociații, căști de oțel, batalioane de asalt etc. au răsărit sau au înviat sub larga oblăduire a cancelarului. Și iată că, recent, un produs autorizat al acestei luxuriante floare de beci, pe nume Iohann F. Barnik, a dat în fine cărțile (adică obscurile gânduri și intenții ale lui Adenauer) pe față. „Lucrarea“ sa se numește „Die deutschen Trümpfe“ (atu-urile germane) și cuprinde, negru pe alb, o serie de planuri și socoteli, care sînt de altfel foarte clar exprimate și de harta anexată volumului și intitulată profetic „Germania lui Barnik“. „Germania lui Barnik“ (care nu e deloc originală) cuprinde între granițele ei, pe lângă Republica Federală, și Republica Democrată Germană, și jumătate din Polonia, și vreo trei sferturi din Cehoslovacia, și Austria, și partea Elveției în care se vorbește germana, și o ciosvîrtă din Italia, și o felioară din Iugoslavia. Nici mai mult, nici mai puțin! Cum se va realiza această „Germanie a lui Barnik“? Autorul ne-o spune pe șleau: prin ane-xiune, prin război. „Cel de-al treilea război mondial — scrie d. Barnik — cu toate urmările lui imprezvizibile, este singura cale pentru soluționarea problemei reunificării germane. Acest război va fi probabil încă și mai greu decît al doilea, dar nu chiar atît de rău cum se tem unii“.

Iată deci că gândurile și intențiile celor ce nu vor să încheie tratatul de pace apar cît se poate

de clar în lumina „lucrării“ Barnik: ce rost are să mai pacea, cînd trebuie să înc nou război?...

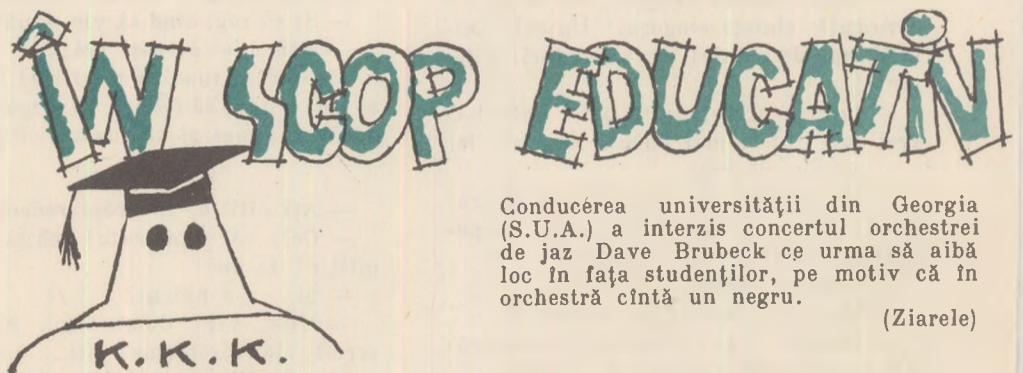
Citind această netulbură feție, te cuprinde o nemăritoste: ah! bietul Adolf a degeaba! Dacă ticăloasa lu n-a servit nimănu pe lume, se putea îngădui o speranță ca măcar moartea moartea gîndurilor și plă și profetilor lui să servea puțin d-lui Barnik personal rilor și camarazilor săi întru Dar iată că n-a servit! El atunci să sperăm altceva d. Barnik și cei ce i-au zis „filosofia“ și cinismul și împărtășesc socotelile și țile lui vor fi instalați, de a fi prea tîrziu, în cu cămașă de forță, că pr germană, sub toate aspecte va fi rezolvată pe cale p într-un efort de înțelepci omenirii întregi și, în rînd, al germanilor înșiși

Căci nu trebuie să se legătură cu intențiile și țile unor germani de az rezultatele finale ale un nuri și „profeții“ simil unor germani de ieri, că hi deliranta „Germanie a lu nik“ se înscrie în sfera unc și solide principii care sp

1) „Aceleași cauze prod leași efecte“ și că
2) „Cine seamănă vînt, furtună“.

Asta ca să nu mai vor „sabie“ și nici de un eșafod de la „Nürnberg, s-a legănat în vînt un alt „profet“ al Germaniei c Hermann Goering!...

GEO DUMITRU

Decizia prezintă „greutate“
Și mulți gîndesc în universitate
Că domnii din consiliu s-au gîndit
S-adopte la momentul potrivit
Și alte mici măsuri expeditiv
Cu scopuri absolut... educative!

De pildă să suspende evident
Expunerile-n care inerent
Studenților, pe tablă, li se scrie.
Că asta este „neagră“ cum se știe!

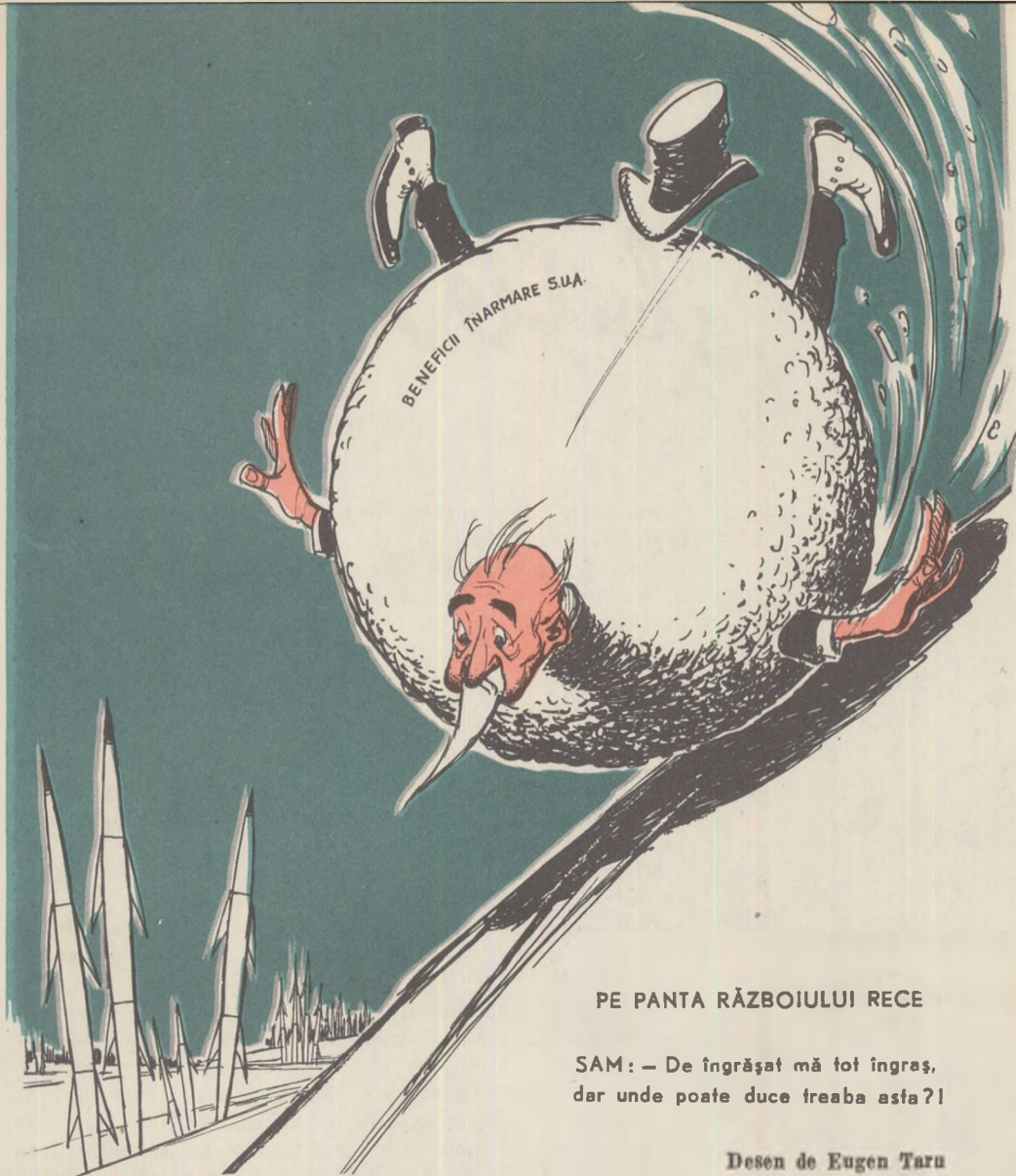
Chiar filmele ce nu sînt colorate
Să se oprească-a fi vizionate

Și să se ocolească-n special
Filmul cu „Roș și Negru“ de Stendhal

Ba chiar la club să ia urgent măsuri
Să se lanseze șah-ul cu figuri
Ce toate vor fi albe, se-nțelege.
(Doar nu-i de conceput un „negru“... reg

Insă măsura cea mai indicată,
Le-o sugerăm chiar noi de astă dată!
Să mai consulte-un doctor oarecare.
Deși nu par bolnavi la-nfățișare,
Dar cum „aud“ de negri, dumneelor,
Pe loc... vād negru-n fața ochilor!

A. LĂPUȘNEAI

PE PANTA RĂZBOIULUI RECE

SAM: - De îngreșat mă tot ingraș,
dar unde poate duce treaba asta?!

Desen de Eugen Taru

ÎN LUMINA FAPTELOR

Negrii n-au voie în lună!

În urma strălucitelor performanțe deschizătoare de drum ale Uniunii Sovietice în domeniul cosmonauticii, interesul pentru zborurile interastrale, preocupările și pregătirile în acest sens s-au extins considerabil în toată lumea. Până și în Africa de Sud, de pildă, s-a produs recent o manifestare menită să stimuleze (în felul ei, desigur!) progresul călătoriilor spre astre. E vorba de un ziar din Johannesburg care a oferit un premiu de 25 000 de lire sterline celui dintâi sud-african care va ajunge pe lună și care va pune la dispoziție ziarului, în exclusivitate, reportajul acestei expediții. Se pune însă condiția ca respectivul sud-african să fie... alb! Ceea ce complică lucrurile. Până într-atât încît, ținînd seama de minoritatea absolută a albilor din acest stat, precum și de preocupările preferate ale guvernului său, care merg mai degrabă către menținerea și adîncirea discriminărilor rasiale decît spre încurajarea și sprijinirea cercetărilor științifice, se pare că luna va rămîne încă foarte multă vreme nevizitată de un sud-african alb, iar ziarul cu pricina va trebui să ținjească îndelung după reportajul visat...

Franța și parașutele

Cu cîtva timp în urmă (pe la sfîrșitul lui februarie), d. Debré, primul ministru al Franței, a făcut, în cadrul unei conferințe de presă, unele aprecieri asupra actualei situații a țării sale.

„Franța a întinerit” — a spus d. Debré — s-a întîmplat un proces de „transformare psihologică” „sentimentul național a renăscut”, s-a produs o întoarcere la origini, etc. etc. D. Debré a insinuat apoi

că astăzi chiar și muncitorii din periferiile pariziene par dispuși să dea oarecare atenție acestei „Renășteri” și celor care o simbolizează, ofițerii parașutiști.

N-a trecut mult de la aceste declarații și, cu prilejul recentelor alegeri municipale din Franța, d. Debré a avut un răspuns prompt cu privire la așa-zisa „renăștere”: Partidul Comunist Francez a întrunit un număr de voturi cu mult mai mare nu numai față de alegerile parlamentare de anul trecut, dar chiar față de ultimele alegeri municipale de acum cîtiva ani, în timp ce UNR-ul d-lor Debré și Soustelle a înregistrat pierderi catastrofale. S-a întîmplat într-adevăr un început de „întoarcere la origini”, dar nu în sensul vizat de d. Debré, ci la adevăratele origini, progresiste, democratice, ale Franței.

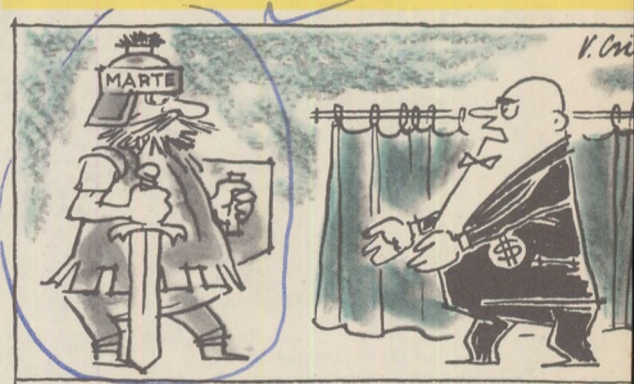
Cît despre muncitorimea din periferiile pariziene, se pare că premierul francez a avut dreptate: ea a dat dovadă de mare atenție și vigilență față de spusese (și mai ales de faptele!) ofițerilor parașutiști și ale îndrumătorilor lor politici. Rezultatul a fost că toate municipalitățile comuniste din suburbiile pariziene, (faimoasa „centură roșie” a Parisului) au fost realese cu mari majorități de voturi.

Sînt toate semnele că această atenție a muncitorimii franceze față de reprezentanții și susținătorii aeropurtați ai guvernului de la Paris nu va slăbi cîtusi de puțin și că într-o bună zi (nu prea îndepărtată), grație procesului de „transformare psihologică” (adică de dezmeticire a maselor amăgite de mistificările gaulliste de anul trecut) D. Debré împreună cu toți ai lui vor avea dovada și mai hotărîtoare că o Franță a parașutelor militare, politice, coloniale, nu e altceva decît o tristă și păguboasă himeră reacționară!...

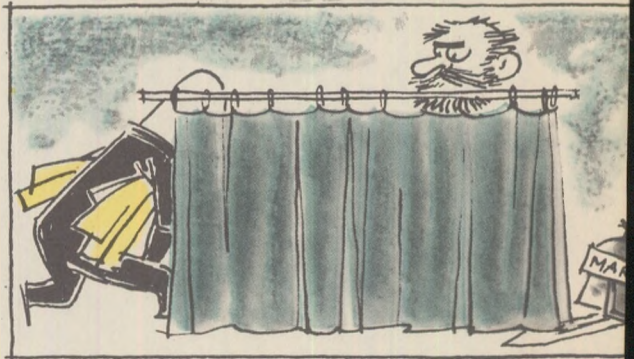
ION CĂLIMARĂ

DIN ZONA DOLARULUI

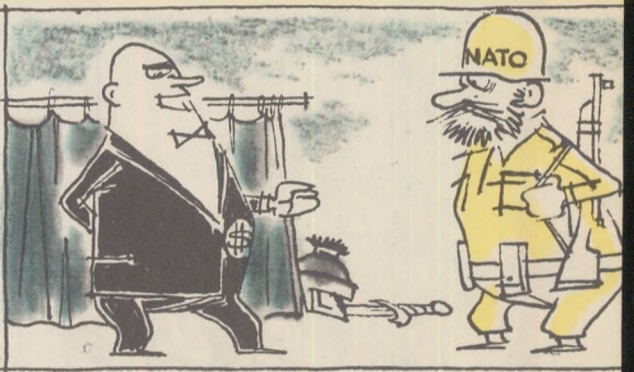
Desen de V. Crivăț

- Ținuta aceasta războinică produce o impresie proastă
1

- Dezbracă-te, că-ți dau eu alta!
2

3

- Așa-da!

DIN ZONA DOLARULUI

Desen special pentru „URZICA”, de caricaturistul bulgar KARANDAS

— Oraș liber? Asta e ceva cu totul inadmisibil în „lumea liberă”...

TÎNĂRUL bătrîn

de SORIN RĂȘCANU

Am zărit odată într-un tramvai, așezat pe scaunul din față rezervat pentru invalizi, bolnavi, gravide și oameni în vîrstă, pe un tînăr bătrîn. Tînărul bătrîn se deosebea de bătrîni prin faptul că se ținea drept (pe scaun) și nu purta barbă, și se deosebea de tineri prin faptul că purta cioc. Cînd am observat că tînărul bătrîn stă pe scaun fără să observe că în jurul lui stau în picioare femei și bărbați vîrstnici, care aveau drept la scaunul ocupat de el, l-am bătut ușurel pe umăr: „Tinere!”... și i-am arătat cu privirea pe cei din jurul lui. Tînărul a întors spre mine ciocul proeminent, m-a privit cu dispreț și a rostit iritat: „Și ce izbești? Fără mină nu se poate? Ce, crezi că n-aud?”

Mi-am cerut scuze că i-am atins umărul și am așteptat să se ridice. El însă, deși declarase că aude și „fără mină”, a întors din nou ciocul la fereastră și a continuat să ocupe scaunul, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că tînărul aude bine, dar pricepe greu. Am simțit în momentul acela un îndemn să nu țin seama de delicata lui invitație, de a mă exprima „fără mină” și să-l las fără cioc. M-am gîndit însă că, în urma acestei operațiuni, s-ar fi putut ca odată cu ciocul să i se desprindă și o părțică de obraz și, cum el, în materie de obraz, era și așa în mare lipsă, am renunțat. N-am renunțat însă să-i atrag din nou atenția că ocupă un scaun care nu i se cuvine: „Tinere, i-am spus, locul acesta e pentru femei, bătrîni, pentru bolnavi”... La care el mi-a replicat de sus, mai bine zis de jos: „Ești de la I.T.B., șefule? Ia ocolește-mă prin dreapta!”

Și un alt pasager, care a asistat la scenă, mi-a spus arătîndu-mi ciocul respectivului: „Lasă-l în pace, nu vezi că-i invalid?” Ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că invalid nu ești numai cînd ai ceva în minus, ci și atunci cînd ai ceva în plus. În cazul de față, ciocul. Așa că, avînd capul lui în față, am început să-l studiez cu interes, așa cum la muzeu te oprești în fața unui borcan în care se află, în spirt, o broscuță cu trei picioare, un șoarece cu două capete sau o pisicuță cu două cozi. În cazul de față eu aveam de studiat un cap cu cioc. Nu era în borcan și nici în spirt, totuși cred că era o piesă căreia un muzeu n-avea de ce să-i dea cu piciorul.

Privind cioculețul care-i țîșnea de sub bărbie, ascuțit și modelat cu cea mai mare grijă, mi-am dat seama că băiatul trebuie să aibă multă bătaie de cap în fața oglinzii pentru menținerea în perfectă stare a podoabei și m-am gîndit, încercînd să-i găsesc scuze, că probabil o asemenea muncă este obligatorie datorită vreunei cicatrice urite pe care ciocul trebuie s-o acopere.

Am îndrăznit odată să întreb un asemenea exemplar care-i scopol ciocului și care sînt foloasele lui, la care el mi-a răspuns că intrucit „ras” poartă toată lumea, el ține să iasă din uniformitate. I-am arătat atunci că există și alte mijloace pentru a ieși din uniformitate. De exemplu, intrucit în general se poartă mersul pe picioare, el ar putea să meargă în mîini, sau ar da lovitura dacă, în opoziție cu întreaga populație, care merge pe două picioare, el ar circula în patru labe, sau în sfîrșit, ne-ar da la cap tuturor dacă și-ar lăsa pe lîngă cloc și părul lung, din care ar putea împleți niște codițe, de toată frumusețea. Spre mirarea mea, tînărul num-a repezit și a rămas pe gînduri. Apoi întîlnindu-l după o vreme mi-a strigat în trecere arătînd vesel spre părul de pe cap: „Crește, creștel!”

Nu l-am mai întîlnit de atunci pe tînărul acela dar mi-am dat seama că aceste exemplare au o deficiență de creștere. Adică le crește pe cap, le crește sub cap și le crește după cap. Numai în cap nu le crește nimic!

— Mă lertați, tovarășe șef, că mi-am permis să v-o lau înalțe!!!

Desen de N. Claudiu

O TEMA INTERESANTA

de RADU STĂNESCU

„Slavă domnului — i-am răspuns — dacă nu curge, pică! Mai un bilet de tramvai nearuncat la coș, mai un bulevardist cu cioc, una peste alta, o scot la capăt. Și acum, nu te supăra, dar trebuie să plec. Am de verificat o întâmplare cu un cetățean care n-a dat locul în tramvai unui bătrîn pensionar. Îți închipui că nu vreau să scap un subiect atât de gras! De altfel, am impresia că și un caricaturist din redacția noastră a mirosit cazul și mă tem să nu-mi sufle tema!“ Și dau s-o iau din loc. Dar cîrligul era încă în gulerul meu cu toată herghelia. Așa c-am rămas pe loc, în timp ce macaraua îmi șoptea imbiator: „Și de mine nu vrei să scrii nimic?“ M-am înfuriat: „Uite ce este, stimabilă macara! Eu de dumneata nu am ce scrie. Țasta e sectorul «pozitive», unde eu nu am de ce să mă amestec! Ce să scriu? Că ajuți la clădit case? Că ridici ditamai pereții întregi, că ușurezi munca zidarilor? Să fii sănătoasă, dar nu-i treaba mea! Uite, îți promit că mâine trimit un coleg fotoreporter de la un ziar să-ți facă o fotografie clasa I și să te laude cit îți poștește inimioara!“

„N-are de ce să mă laude!“ a oftat macaraua.
„Cum n-are de ce să te laude? Dar treaba pe care o faci?“
„Nu fac nimic!“ s-a rușinat macaraua.
„Aha — am rostit eu sarcastic, mulțumit că mi-a venit apa la moară — ești o macara le-neșă!“

„Nu! Sint o macara haimana!“ a scîrșit timid macaraua.

M-am uitat de jos în sus la ea. Părea o macara respectabilă, de treizeci metri înălțime. Nu avea deloc aerul acela fluștoratic pe care-l au unele macarale nese-rioase, ce-și irosc viața făcînd nebunii. Cazul părea interesant. Am căutat repede în buzunar carnetul de care nu mă despart niciodată și, constatînd că l-am uitat cine știe pe unde, am întrebat-o: „Vrei să-mi spui în două vorbe ce-i cu dumneata? Și scoate cîrligul din guler cînd vorbești cu mine!“ Macaraua s-a grăbit să-și retragă cîrligul, ceea ce dovedea că i-a rămas încă desul caracter! „Te rog să mă ierți — a început ea să se scuze — că am uzat de cîrlig. Dar crede-mă că mi-a ajuns cuțitul la os. Și dacă am ajuns o haimana, asta nu e din vina mea!“

„A, acuma pe cine vrei să dai vina?“
„Pe «Trust!»“ a strigat macaraua.

„Ce-ai cu Trustul? am ripostat eu. Poate ești un caz patologic? S-au mai văzut tipuri din astea care au o dorință nefirească de vagabondaj!“

„Aș! Crede-mă că Trustul e de vină! De ce a deschis deodată prea multe șantiere de construcție? Acum, știi ce se întâmplă? Azisînt montată aici pe șantierul nr. 1. Cînd e gata montajul și sint numai bună de muncă, mă pomenesc că vine cite unul de la Trust, care strigă: „Demontați macaraua în doi timpi și trei mișcări și duceți-o pe șantierul nr. 3 că au sosit prefabricatele!“ În doi timpi și trei mișcări—vorba vine — fiindcă asta durează trei, patru zile. În sfîrșit, dacă ajung pe șantierul 3, începe iar monta-

jul, iar vine unul de la Trust, care iar strigă: „Demontați macaraua și duceți-o pe șantierul 2 că a venit cheresteaua!“ Și așa mai departe. Ce să fac? Drumurile mă omoară. Și unde mai pui că hoinăreala asta poate să devină un viciu! Nu vezi c-am căpătat obiceiuri foarte ciudate? Vorbesc! Și nu cred că e o manieră convenabilă pentru o macara cumsecade să pâlăvrăgească. N-ai vrea să m-ajuti scriînd ceva despre mine și cazul meu?“

„Știu eu? — i-am răspuns scărpinîndu-mă în cap cu picul, nu prea ești un caz umoristic! Dacă n-ai fi dat locul în tramvai unei gravide, ar fi fost mai ușor. Dar așa... Știi ceva? Eu am să expun cazul dumitale redactorului-șef, și el va decide dacă merită să se facă vreo epigramă sau o schiță cu tema aceasta. Salut!“

Și m-am dus direct la redacție unde am povestit ce mi s-a întîmplat.

Hotărîrea șefului am citit-o pe un bilet adresat secției: „Tema este interesantă. E vorba de criticat forurile ce deschid prea multe șantiere de locuințe deodată, ceea ce duce la scumpirea și întîrzierea lucrărilor prin împrăștierea mijloacelor materiale. Nu i-o dați lui Stănescu, că ăsta a început să scrie cai verzi pe pereți. Nu vedeți că ia interviuri macaralelor? S-o scrie Comșa!“

Și Comșa a luat o hîrtie pe care a început:

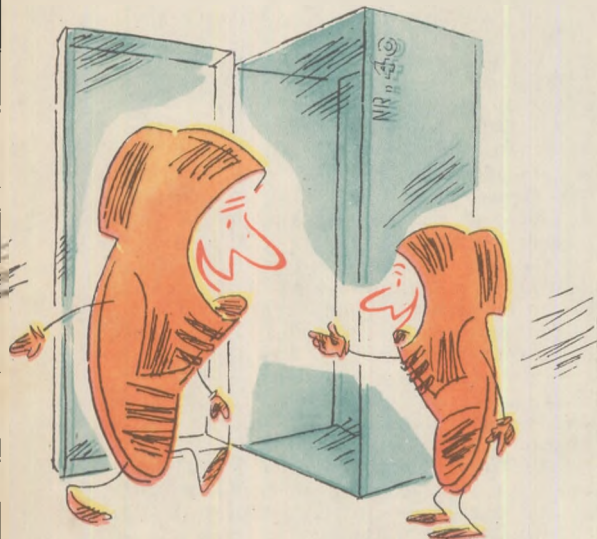
„Soarele scâldea într-o lumină aurie șantierul nr. 1 cînd se auzi o voce...“

*Autocritica redacției: regretăm, într-adevăr, că n-am dat-o lui Comșa.

Zilele trecute mergeam pe stradă și, trecînd pe lîngă un bloc în construcție, tam-nisam mă oprește o macara: „Alo, alo, tovarășe...“ Eu m-am făcut că n-aud. De fapt nici nu e în obiceiul meu să vorbesc pe stradă cu macarale necunoscute. Dar macaraua nu s-a lăsat: „Ei, tovarășe, ce? Te faci că nu auzi? Cu dumneata vorbesc.“ Și am simțit un cîrlig care m-a apucat de guler și m-a răsucit cu o forță de două sute cai putere. Ce era să fac? Ei erau două sute și eu eram singur. Așa că m-am oprit. Zice macaraua: „Mata scrii la «Urzica?»“ „Da“, am răspuns eu scurt ca să-i tai pofța de vorbă. „Și ce scrii acolo?“ a insistat macaraua. „Cum ce scriu? Chestii umoristice! Despre un contabil care nu-și face bilanțul la timp, despre ospătarii care nu dau restul, despre oameni care pun radio-ul tare noaptea, cînd alții dorm. Tot glume din astea, să se prăpădească lumea de ris.“ „Și merge, merge treaba?“ se interesează macaraua.

Unele fabrici de încălțăminte ambalează pantofi desperechiți (dimensiuni diferite)

POLITEȚE

— Întîi d-ta, că ești mai mare!!

Desen de A. Paven

FUNCȚIONARUL I. R. C. R.

— Sări, Vasile! S-a găurit acoperișul și plouă în casă!
— Dă-mi mîine un telefon la birou!

Desen de Fred Ghenădesen

O PROBLEMĂ ÎN DISCUȚIE

Nu demult am fost pus în fața unui echivoc pe care mi-am propus să-l fac cunoscut cititorilor. Așa că vă rugăm urmăriți cu atenție ceea ce voi relata. Nu de alta, dar ar fi păcat să nu știți și dv. despre ce e vorba. Și pentru că nu e timp de vorbe, să trecem la

CAPITOLUL I

Atenție, începem!

În cursul lunii decembrie 1958, „Urzica” a făcut cunoscut Sfatului popular al Capitalei cum că în unele blocuri recent construite în cartierul Floreasca de către Întreprinderea nr. 1 de construcții și montaje s-a montat parchet executat din fag neuscat, fapt care a făcut ca, după ce lemnul s-a uscat, să apară ca... ploaia din senin, rosturi între „lamele”. Locatarii au cerut conducerii șantierului să procedeze la remedierea defectiunilor. Conducerea șantierului, înțelegătoare, nu a lăsat pe solicitanți să aștepte răspunsul mult timp. A răspuns pe loc: „NU!”. Deci, cu parchetul ne-am lămurit.

Alt aspect: locatarii noilor blocuri sînt nemulțumiți că încă nu a fost ridicat molozul rămas pe șantier, precum și că materialele de construcție nu sînt păstrate bine. De asemenea este supărător că parte din mașinile și tractoarele șantierului circulă pe străzile proaspăt asfaltate ale noului cartier, distrugînd cu această ocazie stîlpii de lumină electrică, bordurile trotuarelor și ce mai găsesc... în bună stare.

Ei bine, la sezizarea de față S.P.C. a răspuns (adresa nr. 11598/58 BRS) cum că dreptate au locatarii, începînd cu parchetul și terminînd cu tot ce au făcut praf și pulbere în înaintarea lor vertiginosă „pașnicele” mașini și tractoare ale șantierului.

CAPITOLUL II

Atenție, continuăm!

Nici nu am terminat bine de citit răspunsul Sfatului popular al Capitalei, cînd, iată că primim o nouă adresă din partea aceluiași sfat (adresa nr. 8041/58 BRS).

Cu acest nou prilej am aflat că în problema cu parchetul nu mai e de vină întreprinderea care l-a recepționat și montat, ci fabrica care l-a produs. Bine! Mai la vale scrisoarea cu pricina spune că nu au fost găsite materiale risipite, precum se arăta în primul răspuns. Foarte bine! Mai la urmă, după o scurtă precizare de înalt ordin tehnic „răspunsul nr.2” menționează că deteriorările produse de circulația tractoarelor sînt oarecum justificate. Și mai bine! În încheiere, se indică de asemeni că o serie de desfundări de drumuri au fost provocate de ICAB, IREB, IDGB, „Electromontaj”, „Teleconstrucția”, etc. și nu numai de tractoare, așa cum glăsuia primul răspuns.

Citind cele două scrisori concluzia nu se poate trage decît din

CAPITOLUL III

Răspunsurile primite de către „Urzica” din partea Sfatului popular al Capitalei se află în arhiva redacției, Cal. Victoriei nr. 25. Sfatul popular al Capitalei se află în Bd. 6 Martie de la care adresă au pornit spre noi două... adrese diferite. Urmarea acestui articol va fi, sperăm, primirea unui al treilea răspuns în care probabil contrazicerile anterioare vor fi... contrazise prin zise noi.

Așteptăm cu emoție!

DAN MANOLESCU

Epigrame

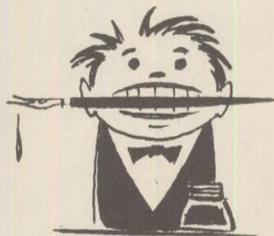
Unele instituții cer fonduri mari pentru investiții, fără a fi studiat costul lor real.

Nu-i campion olimpic, totuși are Supremația-n saltul temerar:
S-audă doar de „fond”

și-ndată sare,
Cu prevederea, peste... necesar.

Unora care nu se preocupă de problema economiilor pe locul de muncă.

Economia-n fond, e o silință
De-a stăvili risipa-n general,
Ei fac economii cu prisosință
Dar numai la „efortul cerebral”!

Unui flăcău chipeș,
dar codaș...

Ai chip frumos și mină degajată —
Adevărată poză de erou;
Păcat de ea că nu-i dai niciodată
Prilejul să apară pe panoul

C. ARCAȘU

Prin încrucișarea oilor indigene cu berbeci „merinos” se obține lînă mai multă și de bună calitate

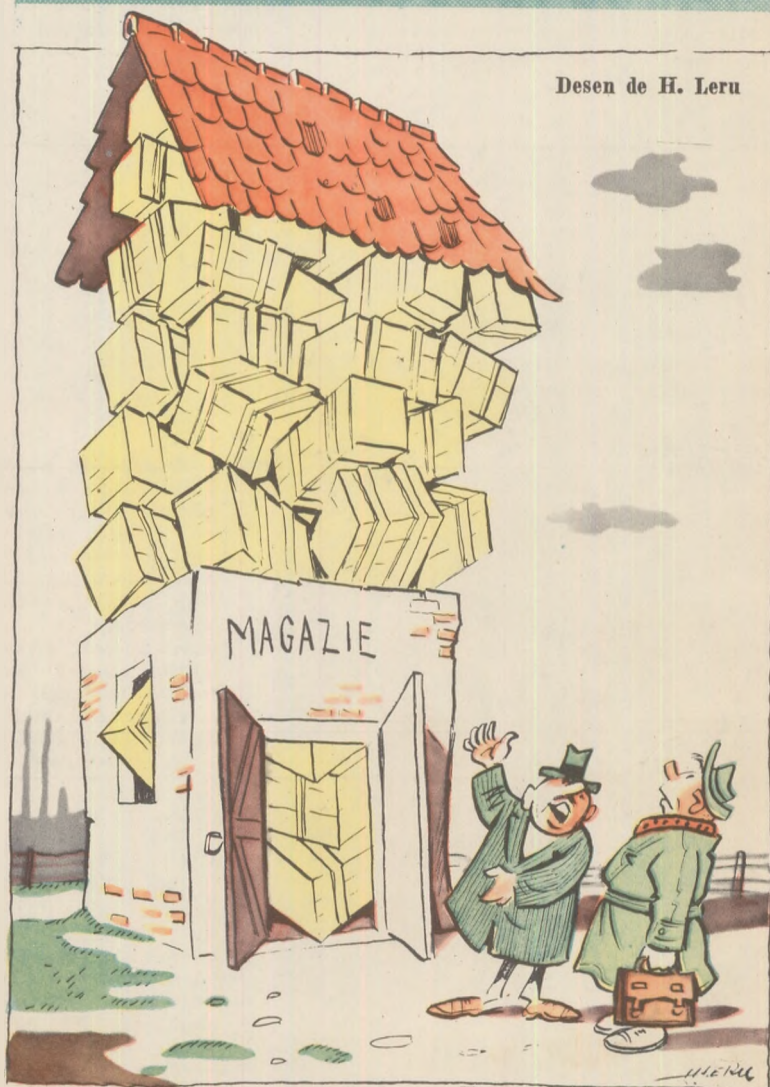

CHIABURUL:
— Hm! Vrei să încrucișezi „lîgaia” cu „merinosul”?
Află că povestea asta o să-ți dea mult de furcă!

„Și l-a dat!”

Desen de A. Clenciu

Desen de H. Leru

— Cine spune că facem stocuri supranormative? Am umplut doar o singură magazie!

IN TERPIU URZICII

Meșterii Manole de la Urechești

Păcat de Meșterul Manole, cel de la Curtea de Argeș, că a murit! Dacă mai trăia câteva secole, ar fi putut face un valoros schimb de experiență cu cei de la Sfatul popular al comunei Urechești, raionul Adjud. Meșterul Manole i-ar fi învățat cum se dărîmă într-o noapte tot ce ai zidit într-o zi. La rîndul lor, cei de la Urechești l-ar fi învățat cum se dărîmă în nouă ani tot ce ai zidit într-un an. Exemplificările s-ar putea face cu clădirea căminului cultural, începută în 1948 și dărîmată în 1957, fără a fi terminată. Acum, s-a început o nouă clădire. Nu se știe cînd va fi terminată. Nu se știe dacă va fi dărîmată. Nu se știe dacă se va termina înainte de a se dărîma, sau se va dărîma înainte de a se termina. Se știe numai că nu se știe nimic.

Meșterul Manole, ca să reușească, a trebuit să-și zidească soția. Cei de la sfatul din Urechești, ca să reușească,

trebuie să-și zidească birocrația.

Orarul autobuzului nr. 50166, de pe linia Sebeș-Vingard

(valabil uneori)

- 17,30 — Ora plecării.
- 17,40 — Încă n-am plecat.
- 17,50 — Dar o să plecăm.
- 18,00 — Se constată o defecțiune.
- 18,15 — Se constată că a trecut un sfert de oră, de cînd s-a constatat defecțiunea.
- 18,30 — Se mai constată o defecțiune.
- 18,40 — Se constată că tot n-am plecat.
- 18,50 — Nu se mai constată nimic. Se stă.
- 19,00 — Nu se mai stă. Se constată.
- 19,10 — Bine că au plecat! (Au plecat cîțiva pasageri, renunțînd la călătorie).

- 19,20 — Ei, ce facem?
- 19,30 — Hei, rup!
- 19,40 — În sfîrșit, mașina pornește... împinsă de public.
- 19,45 — Slavă domnului, am ajuns cu bine... la garaj.
- 19,50 — Se constată tot ce s-a mai constatat pînă acum.
- 20,00 — Se mai constată și altele, care pînă acum nu s-au mai constatat.
- 20,10 — Cine nu vrea, să nu stea.
- 20,20 — Cine nu așteaptă, nu mai pleacă.
- 20,30 — Cine așteaptă, nu se știe dacă mai pleacă.
- 20,50 — Gata. Se constată că s-a reparat. Se constată că am și plecat.

A doua zi dimineața: Se constată oboseală, dureri de cap, migrenă. Se doarme.

Planul de muncă săptămînal al tov. Giartu I. și Curelescu A., de la Serv. exploatari poștale din Dir. reg. PTTR-Galați.

Luni: Început de săptămîină. Rezolvarea rapidă a chestiunilor de servici. Pe urmă, o raită prin piață.

Marți: Mai stăm pe la servicii. Să nu iasă cu scandal.

Miercuri: Să nu uit să semnez condica. Ce-o mai fi pe la „Textila“?

Joi: Să nu uit să trec pe la „Confecția“. Ce-o mai fi pe la servicii?

Vineri: Zi de vîrf. O raită pe la „ce-o mai fi“. O raită prin piață. O raită pe la slujbă. O raită pe la magazine. O raită pe la vitrine. Uf, nu-mi vîd capul de raite!

Sîmbătă: Azi nu mă mișc de la birou: zi de salariu.

Desen de L. Darian

— Vai, ce multe rîme aji prins!...

„URZICĂ“ AJUTĂ

Sezisat de noi asupra unor lipsuri la întreprinderea „Agrozootehnica“, Sfatul popular al raionului Codlea ne comunică, printre altele: „... s-a constatat că cele sezise sînt juste în parte, în urma cărora s-au luat măsuri ca echipa de handbal a întreprinderii Agrozootehnica... să funcționeze în cadrul colectivului „Coloroz“-Codlea. În ce privește sala de gimnastică, ... s-a hotărît ca aceasta să fie redată sportului“.

Ceea ce înseamnă că, în materie de sport, la „Agrozootehnica“, s-a făcut un salt. Unu-zero pentru sala de gimnastică.

Tot „Urzica“ a semnalat Sfatului popular al raionului Sibiu unele lipsuri în activitatea bibliotecilor din raion. În răspunsul său, sfatul popular ne enumeră o serie de măsuri concrete, menite să îmbunătățească activitatea în acest domeniu. Ne bucură faptul că bibliotecile din raion se bucură de atenția secțiunii respective a sfatului popular. Cel mai mult însă se vor bucura cititorii — și acest lucru iarăși nu poate decît să ne bucure.

Desen de V. Timoc

— Ți-e mic costumul, dar stofta asta o poți întinde.
— De unde știi?!
— Dacă nu știam, nu eram aici! Am „lucrat“ în comerțul de textile...

— S-a ars o lampă, domnilor, așa că astă-seară vom fi nevoiți să inventăm noi singuri ceva...

DRAGA URZICO

se află la ieșirea din comuna Tăuți-Măgheruș. E tare vechi și uzat. Se spune că va fi refăcut. Sînt nerăbdător s-o văd și p-asta! Atunci voi putea afirma liniștit că unui călător nu-i șade bine numai cu drumul, ci și cu... podul!

Manea Victor
Baia Mare

URZICO,

Nu știu dacă ai aflat că, după calendarul găinilor, ziua de 1 aprilie cade în ziua de 28 ianuarie! Membrii brigăzii pentru combaterea epizootiilor din comuna Tunarii Vechi, raionul Calafat, au aflat acest lucru și le-au tras găinilor, de întîi aprilie al lor, o păcăleală zdravănă. Au anunțat că le vor vaccina în această zi. Păcăleala a fost atât de reușită, încît n-au ieșit păcălite numai găinile, ci și stăpînii lor, care au petrecut toată ziua în casă, așteptînd membrii brigăzii. Dar membrii brigăzii au petrecut și ei... pe unde au putut. Strașnică păcăleală! O păcăleală după calendarul găinilor, care a ieșit de rîsul curcilor!

E. Cocora
comuna Poiana Mare
raionul Calafat

URZICUȚO,

Frumoasă-i regiunea Baia Mare! Nu-i călător care să se fi abătut pe aici să nu păstreze în minte farmecul pe care îl oferă fiecă colț.

Tot în minte călătorul va păstra și imaginea de neuitat a drumului Tăuți-Băița care prezintă spectaculoase... gropi. E drept că sfatul popular regional a promis că va reface acest drum în cursul anului curent, dar cum pînă una alta încă nu se observă nici o mișcare, cred că rîndurilor de față li se poate spune: „Bine ați venit!”

Mai e încă un drum: cel dintre Pribilești și Fersig, care de asemenea oferă vehiculelor scuturături aducătoare de scoatere din uz. După cite știu însă, el va fi reparat prin muncă voluntară, ceea ce constituie o acțiune laudabilă. Fie ca laudabila acțiune să intre în... acțiune cît mai curînd. Și acum, înainte de a-mi termina scrisoarea, mai am de spus ceva: despre podul ce

venit de la niște lucrări. Numai că el a provenit și n-a mai... proplecat. Cum s-ar zice, ne-a... prorămas pe cap. Cei de la cooperativa „Igiena” au făgăduit să ridice molozul. Numai că cei de la cooperativa „Igiena”, al căror specific este să tundă și să bărbierească, de rîndul acesta ne-au pus barbă!

Mai mulți locatari
ai imobilului din str.
Sf. Dumitru nr. 2 — Craiova

URZICO DRAGĂ,

Cred că știi și tu ce este un hocus-pocus. Hocus-pocus este atunci cînd, de față cu spectatori, faci să dispară de sub pălărie un porumbel, un iepuraș sau un obiect oarecare. În materie de hocus-pocus, cel mai mare specialist este responsabilul morii din comuna Valea Muscelului, State Alexandru. El face să dispară orice cantitate de cereale adusă la măcinat. Nu de sub pălărie. De sub pînă morii, unde a meșterit un orificiu discret și convenabil. Firește, convenabil pentru el. Pentru clienți, e de-a dreptul dezastruos. Și, pentru ca acest hocus-pocus să fie complet, dînsul, după ce a făcut să dispară o parte din grăunțe, repetă operațiunea, făcînd să dispară și o parte din făina sau mlaiaul rezultat. În concluzie, la moara noastră dispar grăunțele, dispăre făina, dispăre mlaiaul. Cel mai grozav o să fie la moara noastră, cînd o să apară treaba asta în „Urzica” și o să dispară metodele astea pe care le practică responsabilul. Țsta zic și eu, hocus-pocus!

Opreșcu Mitache
comuna Pătirlagele, raionul
Cislău, regiunea Ploești

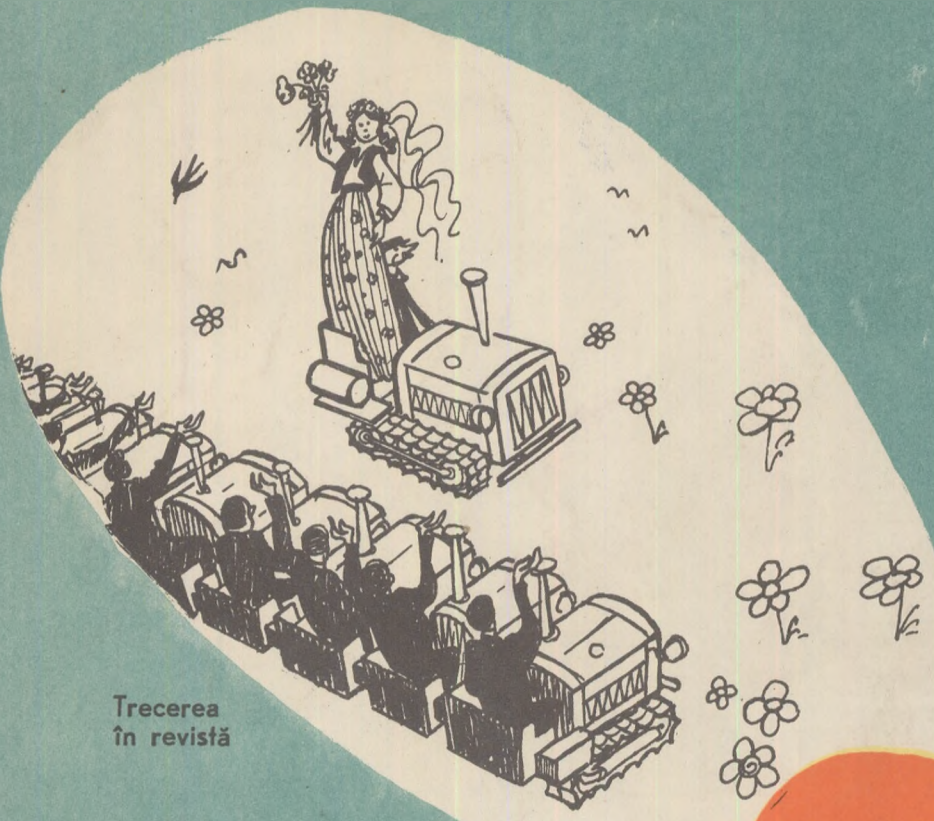
DRAGĂ URZICO,

Nu știu dacă ai văzut piesa „Casa cu storurile trase”. E interesantă. Dacă însă vei veni la noi, vei vedea ceva și mai interesant. Nu vei vedea casa cu storurile trase, ci blocul cu jaluzelele lipsă. Și n-avem jaluzelele, pentru că nu ni s-au pus, deși blocul nostru e gata din 1954. Am intervenit la Sfatul popular al raionului Lenin și, în locul jaluzelelor, am primit un nou material de construcție: promisiuni prefabricate. Promisiunile, livrate în orice cantități, nu pot înlocui jaluzelele, pentru că, vezi, ele nu se potrivesc la ferestrele noastre. Se potrivesc mai mult la pereții noștri: se potrivesc ca nuca-n perete!

Josef Vladimir
str. Ferentari nr. 72
București

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 13.86.12;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

Trecerea
în revistă

— Vezi? Cum
a sosit s-a și
încadrat!

PRIMĂVARA
1 9 5 9

Se mai întâmplă
uneori

— Nu se poate intra!
Azi nu e zi de audiență!

Fără cuvinte